

Un faune a Vent de Port

En els premis literaris, com en tots els afers de la vida, la persistència és un valor fort. El premi de contes Vent de Port, de Tremp, és un bell exemple d'allò que els nostres mestres frànquistes no ens van ensenyar: la idea de les coses humanes és durar, insistir, perdurar. Davant la fragilitat i l'erosió del temps i de la incúria humana –això ens ho van ensenyar els escriptors Josep Pla i Pere Rovira– cal insistir. Els resultats són incerts: res a la vida humana és cert sinó la mort, que emmarca una vida. La limita i, doncs, li atorga un sentit.

A Tremp vaig assistir al lliurament dels premis Vent de Port, amb tota la corrua de finalistes, una mica temorosos, que anaven circulant per la rambla fins al cinema La Lira. El matí era meravellosament verd, d'aquella verdor certa dels arbres. Al cinema hi havia la rècula d'organitzadors, tots ells voluntaris, com els contistes que van presentar-s'hi. La literatura catalana contemporània està feta per voluntaris. Sense la voluntat no hi hauria contes en català ni tampoc gaires poesies o articles de crítica literària. Diu l'editora de Club Editor que la Generalitat a penes si dedica l'1 per cent del seu pressupost a la cultura literària. Ignoro si l'Estat espanyol hi dedica algun percentatge del seu pressupost general.

L'experiència m'indica que les commemoracions, que solen ser

Recull de contes
del premi Vent de Port 2018

Croquis d'un nu pintoresc i altres narracions

↓
**VENT DE PORT ÉS UN DELS
PREMIS DE NARRACIONS
CURTES AMB MÉS HISTÒRIA I CADA
ANY ES PUBLIQUEN ELS PREMIATS**

fetes per reforçar un premi o una institució, acaben sent cerimònies funerals. Vull dir que acostumen ser un punt i a part. I, a vegades, el tomb sol ser radicalment diferent. El premi Vent de Port d'enguany va servir per recordar els orígens. Altres premis literaris locals han durat poc: el que vam organitzar a Seròs, El Temps de les Cireres.

Enguany el premi Vent de Port fou atorgat a Joan Graell, que ha es-

crit un relat en què apareix un magnífic faune encanonat per un caçador atònit que fins aleshores només havia apuntat porcs fers. La idea és prou bona –els déus sempre són un gran tema!–, l'execució és humana i, doncs, imperfecta: ja em coneixen, sempre trobo pèls a l'escudella literària. No s'acaba de resoldre feliçment la relació entre les peces del conte. Així i tot, el geni selvàtic i campestre parla una català noucentista digne d'Eugeni d'Ors reviscut. Mallarmé hi treu el cap fabulant sobre la migdiada del faune.

El poeta Joan Graell és un fervorós enamorat de les paraules rares –de la seua sonoritat–, del fantasieig dels boscos i de les nimfes delicioses. Més aviat de les dríades, potser. Diu que la literatura és la seua religió. Sembla molt enamorat de la seua dona natural de Gavarra. I també de la naturalesa híbrida dels homes: reivindica la paraula “corrons”

i ens recorda la nostra naturalesa de cabra, amb peülls i formidables banyes. Ens hi reconeixem. Entre els relats finalistes del guardó, destaca també *Els quatre batejos de Matilde Grau*, de la vella coneguda Sílvia Mayans d'Arnes. Una excel·lent i tràgica història d'una magnífica noguera.